

Prof. Dr. Sabire Değer
İstanbul Üniversitesi Diş
Hekimliği Fakültesi Dekan
Yardımcısı
Kuron Köprü Protezi
Bilim Dalı Öğretim Üyesi
sabdeger@yahoo.com

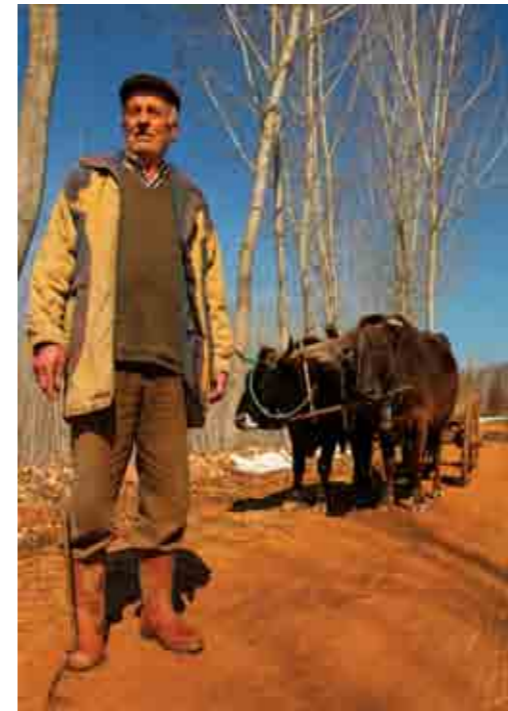
Her şey bir fotoğraf makinesi almakla başladı

İlk DSLR (Digital Single Lens Reflex) makinemi 1994 yılında almıştım. Akademik çalışmalarında gerek vaka sunumlarında, gerek seminer/sunumlar, gerekse araştırmalarda ağız içi görüntüler çok önemliydi. Kabul edilebilir görüntüler ise sadece DSLR makineler ya da Yaschica'nın ağız içi çekimler için ürettiği makinelerle çekilebiliyordu. Bu makineler o tarihlerde oldukça pahalıydı. O zaman makinemi para biriktirdikçe üç parça halinde tamamlayabilmişim. Fotoğraf makinem en değerli mücevherimdi. Önceleri makinemi sadece hasta ağızından görüntü alacağım zamanlarda çantasından çıkartıyordum ve ayarlarını sabit tutuyordum: Diyafram açıklığı 22, diyafram açma kapama hızı 100. Bozulacak kaygısıyla, ayarlarıyla bile hiç oynamıyor, karıştırmıyordum. Normalde illa ki makinemin her yerini karıştırır, denirdim. Bu, son üç seneye kadar böyle sürüp gitti. Günlük yaşamımda ise gezilerde kompakt makineyle sürekli fotoğraf çekiyordum. Fakat "fotoğraf teknikleri, doğru kompozisyon" konusunda hiçbir bilgiye sahip değildim.

Fotoğrafla yakın temas

İki yıl önce öğrencilerim geldiler, fakültede Fotoğraf Kulübü kurmak istediklerini, ancak danışman bulamadıklarını söylediler ve kulübün danışmanı olmamı istediler. Fotoğrafı, fotoğraf makinesi-

ni bilmiyorum ama fotoğraf kulübüne danışman olacaktım... Hiç olacak gibi değildi. Danışman bulunamayınca, "Öğrencilerimin hevesleri kırılmasın, nasıl olsa sonra fotoğrafı bilen bir öğretim üyesi bulunur" düşüncesiyle Fotoğraf Kulübü'nü kurduk. Baktım, öğrenciler hevesli ama fotoğrafı bilmiyorlar; hemen harekete geçtim. Fotoğrafla ilgili kitaplardan, internetten araştırma yapmaya başladım. Fotoğraf makinesini, fotoğrafı tanımaya başladım. Makinemi güncelleyerek öğrendiklerimi uygulamaya başladım. Zehiri almıştım bir kere, öğrendikçe öğrenmek istiyordum. Öteyandan öğrencilerimin fotoğrafçılıkla ilgili eğitim alması gerekiyordu ancak, öğretme konusunda kendime güvenmiyordum. Öğrencilerim İFSAK'a giderek fotoğrafçılık eğitimiyle ilgili bilgi aldılar. Büyük bir rastlantı sonucu, İÜ Mühendislik Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Tuncer Yalçınıyuva ile tanıştılar. Prof. Dr. Yalçınıyuva aynı zamanda fotoğrafta kendini kanıtlamış bir İFSAK eğitmeniydi. Bizlere en ufak çıkarı olmadan, Avcılar Kampüsü'nden mesai sonrası çıkıp fakültemize gelerek "Temel Fotoğrafçılık Kursu" verdi. Konuyla ilgili pratik uygulamalar yaptırdı. Büyük özveri için kendisine minnettarız. Geçen yıl bu kursların ikincisi yapıldı ve duyurabildiğimiz kadar duyur-

Trakya Bölgesi'nde orijinal kağrı arabası

duk. Ücretsiz düzenlediğimiz kurslara fakülte dışından ve mezunlarımızdan da katılanlar oldu. Bu yıl bu kursları tekrar düzenleyeceğiz. İsteyen tüm meslektaşlarımız kurslarımızdan faydalanabilir.

Her çekim ayrı bir heyecan, ayrı bir tecrübe

Kulüpte fotoğraf sitesinde üyelik sistemi oluşturduk. Amacımız, görgümüzü arttırmak, doğru fotoğrafları takip etmek, eleştirilerden yararlanarak kendimizi ilerletmekti. Bu anlamda çok şanslıydık. Özellikle fotoğrafçı Hakan Kalyoncu'nun kritiklerinden çok şey öğrendik. Hakan Kalyoncu Öğrenci Kulüpleri Festival'i'nde düzenlediğimiz interaktif eğitimde de bizlere katkıda bulundu. Fotoğrafa gerçekten gönül vermiş Doğan Alpay'ın tecrübelerinden yararlandım. Büyük ustalar İbrahim Zaman ve Sabit Kalfagil ile Timurtaş Onan sunumlarıyla bizleri beslediler. Fotoğraf peşinde nasıl koşulur, nerelere gidilir öğrendim. Bilenlerle birlikte fotoğrafın keyfini tattım. O gün bugündür fotoğraf peşinde koşuyorum. Her çekim ayrı bir heyecan, ayrı bir tecrübe. Öğrenmenin, gelişmenin sonu yok, her seferinde biraz daha geliyorum ve öğreniyorum.

Güzel bir fotoğraf için bir cep telefonu yeter

Bugün, yanlış olduğunu gördüğüm bir noktayı özellikle belirtmek isterim: Genellikle, lensli makinelerle fotoğraf çekmenin çok zor, çok karmaşık olduğu, ya da güzel fotoğraflar çekebilmek için son derece teknolojik, çantalar dolusu ekipmanların gerektiği konusundaki görüşlere kesinlikle katılmıyorum. Fotoğrafımızı daha görsel hale getirecek temel ve basit bilgilerle, bir cep telefonu bile güzel fotoğraflar çekebiliriz. Dolayısıyla, "Fotoğraf çekmeyi seviyorum ama bir dolu ekipmanla uğraşmak istemiyorum" diyenlere, "Eğer fotoğraf çekmeyi seviyorsanız temel bilgilerle size çok daha keyif verecek görüntüler elde edebilirsiniz" diyorum.

Fotoğraf, çektiğin daha çok içine çekiyor.

Fotoğrafın ifade gücü çok yüksek. Tek bir fotoğraf, tek başına sözlerle ifade edilemeyecek, say-

Antakya/Affan Mahallesi'ndeki çocuklar. Aslında okullar tatil olunca Urfa'dan Affan Mahallesi'ne çalışmak için iki kuzen gelmişler. Omuzlarında aslı olanlar bildiğimiz mukava kutular. İçlerinde altılı paketler halinde cam tabak ve bardak vardı. Fiyatları ise tabaklar 3,5 TL, bardaklar 1,5 TL idi..

Odun kömürü yapımından bir kesit.

Kapadokya Meslek Yüksekokulu'nun kapısı

'Sen kimsin' diye soran bir yüz.

Kars/Çıldır Gölü üzerinde atlı kızak..

Pan Tekniğine ait ilk uygulamalarından.

Almanya'da bir diş teknisyeninin çalışma manzarası.

İÜ. Balta Limanı Tesisi'nden çektiğim iki görüntüyü üst üste getirerek hazırladığım bir fotoğraf.

Kars/Çıldır Gölü'nde kışın balıkçılığa ait bir kesit

falarca yazı yazmayı gerektirecek bir konuyu ya da olayı tek bir kareyle anlatma gücüne sahiptir. Eğer bir sanat olayını ya da bir yaşamı görüntülemek istiyorsam o sanatı önce tanımak istiyorum. Yerel yaşamı görüntüleyeceksem tanımak için orada en az bir gün zaman geçirmek ihtiyacı hissediyorum. Bu, kendimi yaşamın içinde hissetmemi, neleri vurgulamam gerektiğini, hangi görüntülerin o sanatı veya yerel yaşamı ifade edeceğini daha iyi belirlememi sağlıyor. Vizörden, her şeyi unutup sadece ifade etmek istediğim görüntüleri büyük bir keyifle belirliyorum. Her çe-

Oğlumun silueti Akdeniz sahilinde... İki fotoğraf üst üste getirilerek hazırlandı.

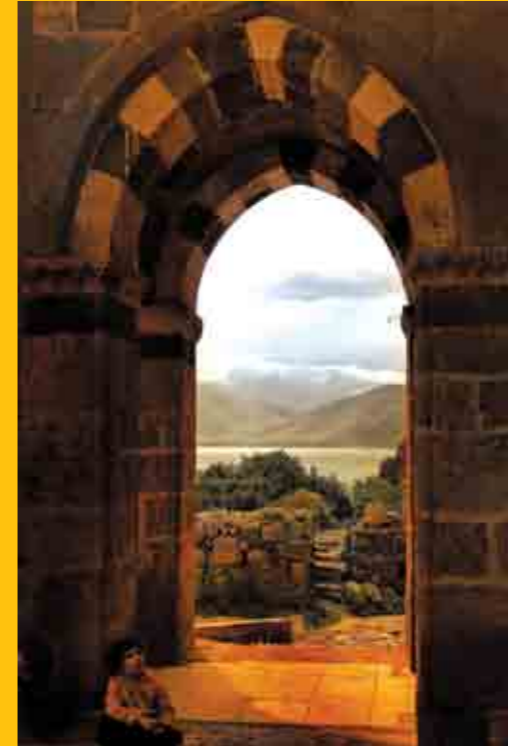

Kars/Çıldır Gölü üzerindeki atlı kızağa ait bir kesit

kim benim için ayrı bir tecrübe, ayrı bir kültür, ayrı bir heyecan, ayrı bir paylaşım... Fotoğraf, çektiğçe daha çok içine çekiyor.

Ruhumu fotoğrafla besliyorum

Fotoğraf çekmeye başladığımdan beri genel kültürüm, farkındalığım da arttı. Bir odun kömürünün ne büyük emeklerle ortaya çıktığını, madencilerin yaşamlarını hiç bilmezdim. Bugün raflarda odun kömürü paketlerini ve üzerlerindeki rakamları görünce içimde bir sızı hissediyorum. Antep yöresinde mağaralarda iplik üretildiğini, Çıldır gölünün

Van/Ahtamara Kilisesi'nden bir kesit

üzerinde kışın kızaklı atlı arabaların çalıştığını, balıkçılığı bilmezdim. Bugün Antakya'daki Affan Mahallesi aklıma geldiği zaman mutluluk hissediyorum. Oradaki, din, ırk, millet farklılıklarına rağmen samimi dostluğu, kardeşliği, komşuluğu her türlü olanaksızlıklara rağmen görmek, hissetmek, görüntülemek ruhumu besledi.

Her dişhekiminin bir hobisi olmalı

Fotoğraf çekmek, bir psikologun ya da ilaçların sağlayamayacağı ruh dinginliğini, mutluluğunu veriyor. Benim için, fotoğraf çekmek, bir başkası

için resim yapmak, bir diğeri için yelkenli kullanmak olabilir. Özellikle biz dişhekimlerinin ruhumuzu besleyecek mutlaka bir hobisinin olması gerektiğine inanıyorum.

Işığın peşinden koşuyorum

Fotoğraf çekmek sadece görüntülemekten ibaret değil. Fotoğraf o kadar geniş sınırlara sahip ki, pek çok kültürü, gezmeyi, görmeyi, yaratıcılığı, estetiği, düşünceyi, iletişimi, paylaşımı, empatiyi, gelişimi içeren, son derece dinamik ve engin bir deniz. Değişmeyen tek şey ve tüm bunları sağlarsa ışık. Işığın peşinde koşuyorum.

Akdeniz Kıyıları'ndan bir kesit